Երբ հոս հասաւ իւր ողբերգակ ճառը, բարձրաձայն քբքիջ մը կը ռնկեն իւր զաւեշտաբանութիւնը դադրեցուց եւ զարմանքով տեսաւ, որ Գուրգէն, Իշխանիկ, Խոսրով, Աշոտ առանց ոտից ձայն հանելու մտէր շարուէր՝ իւր մխիթարիչ խօսքերը մտիկ կ'ընէին, եւ վերջապէս չի կրնալով ծիծաղ սանձել քրքիջ բարձրացեր էր, երբ խեղճ Թէոփիլոս կը տքար եւ հազիւ թէ շունչ կը սկսէր առնուլ:

— Տէ՛ր,— ըսաւ Գուրգէն,— ես քեզի յանձնեցի, որ սա խեղճ մարդը խնամես, դու ի՞նչ կ'երգես սորա գլխուն:

— Ի՛նչ որ բժշկութիւն գիտէի ամէնն էլ գործադրեցի, Տէ՛ր, հիմա էլ կը մխիթարէի, վասնզի լսէր եմ թէ մխիթարութիւնը հիւանդի մեծ դեղն է: Միայն քու ոտքդ թեթեւ չէ, ես գիտեմ, խեղճ մարդուն սիրտն ու փորը իրար խառնած պիտի լինի, վասնզի բեր– նեն շատ արիւն եկաւ, տեսէ՛ք սա ճերմակ թաշկինակը բոլոր ներկուեցաւ, կարծեմ թէ բարի նշան չէ եւ շատ ցաւալի բան կը համարիմ եթէ վաղն առաւօտ իւր դիակը Թորթում ի գետը…

— Լաւ, իմացանք, բաւական է. դու գնա նայէ, մեզի կերակուր պատրաստել տուր, այդ իշխանին ծառայներէն ամենեն շնորհքովը բեր քովը դիր, որ իրեն խնամք տանի: Բայց լաւ նայէ՛, սա անպիտան յոյները մեզի խաղ մը չի խաղան, մեր կերակուրին մէջ բան չի խառնեն, մեզ չի թունաւորէն:

— Շատ շնորհակալ եմ, Տէր, այդ բաներէն աւելի լաւ կը հասկնամ քան թէ հիւանդ խնամելեն,— ըսաւ Վահրիճ, եւ գնաց:

— Այդ անպիտանը ամենսին գութ ըսուած բանը չունի,— կ'ըսէր Գուրգէն:

— Տարբերութիւնը հոն է,— կը պատասխանէր Խոսրով կատակով,— որ Գուրգէնի գութը այն ատեն կը հասնի, երբ մարդ վերջին շունչը կ'ուտայ: